

Amb el cap a Brussel·les

La publicació del PHN al BOE va rubricar la derrota política momentània a Espanya i va posar el focus definitivament a Europa, on el Parlament admetia a tràmit les primeres queixes. S'activava la Marxa Blava cap a Brussel·les amb vista a la manifestació del 9-S

Terres de l'Ebre Redacció

El 6 de juliol el Butlletí Oficial de l'Estat (BOE) va publicar el Pla hidrològic nacional (PHN) transvasista. "Els despatxos de Saragossa, BrusseHes i Madrid, centren el període de postguerra un cop el govern del PP ha guanyat la batalla política d'aprovar el PHN fins a convertir-lo en llei". Així començava la informació que L'EBRE va elaborar al respecte en l'edició del 13 de juliol. I és que BrusseHes, des de l'aprovació del controvertit Pla a les Corts espanyoles, va passar a ser el gran aliat potencial del moviment antitransvasista, més enllà de les disputes legals a l'Estat: el Govern central i el d'Aragó van començar una batalla de recursos d'inconstitucionalitat a la qual s'havia d'apuntar també el Parlament de Catalunya, al ritme de l'oposició a CiU. El cas és que la Comissió de Peticions del Parlament europeu va admetre a tràmit la primera queixa contra el PHN, cosa que alimentava la promoció de la manifestació prevista per al setembre a BrusseHes. La PDE hi acabaria presentant una denúncia fonamentada als incompliments de les directives marc d'Aigua, d'Habitats i d'Aus. El deteriorament del delta de l'Ebre i de les aigües de les conques beneficiàries figuraven entre els principals arguments.

L'eurodiputat i portaveu de la Federació dels Verds-Esquerra Verda en l'àmbit espanyol, José Maria Mendiluce, situava com a principal objectiu aconseguir el màxim suport social i polític possible com a estratègia per a aturar el PHN a Europa. "Qui no plora, no mama", argumentava. Una expressió que s'adiu a la perfecció a la lluita i als resultats obtinguts pel moviment antitransvasista.

La publicació al BOE també va donar peu a una àmplia cobertura informativa en L'EBRE del 3 d'agost, en què es repassaven els principals aspectes del text legal del PHN: els articles que plantejaven les transferències de recursos hídrics i les quantitats: 195 Hm³/any a Barcelona, 315 al Xúcar, 450 al Segura i 95 cap al sud; l'impediment legal teòric perquè l'aigua no es destinés a

Imatge del reportatge sobre el text legal del PHN, publicat a L'EBRE, i de la portada del 10 d'agost.

Persecució a Felip Puig

El conseller de Medi Ambient del Govern Pujol de l'època, Felip Puig, va preveure per al 13 i 14 de juliol un cap de setmana intensiu per les Terres de l'Ebre, en qualitat de primer membre del govern català que trepitjava el territori després de l'aprovació definitiva del PHN. El resultat va ser que membres de la PDE el van perseguir pel Delta i pel riu i que l'endemà, per a poder pronunciar el pregó de festes majors de Santa Bàrbara, el conseller va haver de fer-se acompanyar per 135 agents policials, inclosos antidisturbis. Una pintada en una caseta vora

la carretera entre Amposta i Deltebre resultava premonitòria del marcatge al qual la plataforma antitransvasista va sotmetre a Puig: "Puig, si vas a Deltebre no en sortiràs", deia el missatge. El marcatge va incloure l'acompanyament en una llanxa a l'embarcació que portava Puig pel riu; un tall de carretera, una pluja de globus d'aigua i menats d'arros enfangats i l'intent de bloqueig de l'autocar que transportava la comitiva oficial quan feia marxa enrere. Una marxa enrere simptomàtica que Deltebre, com vaticinava la pintada, va haver de saltar de l'agenda del conseller.

nous regadius a Múrcia o la condició d'interès general de les infraestructures per a fer possible els transvasaments.

Tot just en relació amb estes infraestructures, el crit de la Marxa Blava que es va iniciar a l'Ebre el 10 d'agost com a peregrinatge cap a BrusseHes amb vista a la manifestació del 9 de setembre, era ben clar: "Europa, no el pagueis!", era el missatge central, en relació amb el finançament de les obres necessàries per a fer efectius els transvasaments instaurats pel PHN. El 17 d'agost, l'activista i cantautora Montse Castellà estrenava per al setmanari un diari de la marxa blava, feta a peu, en cotxe, en autobús o en tren. "El nus creix en trepitjar França", titulava el rotatiu en una de les entregues, en què Castellà resumia, el 24 d'agost, que més de 15.000 persones havien participat en la Marxa: "Esta setmana les etapes han passat per territori aragonès, on la problemàtica dels embassaments i el Pacte de l'Aigua s'ha posat de manifest... La Marxa transcorre ja per territori francès després que els participants creuessin la frontera per Canfranc. Les benvingudes dels francesos donen força per a encarar els trams que resten". Camí de Brussel·les.

DESTACAT

PIDE, ARMA LLANCIVOLA

En el setmanari del 20 de juliol es contraposaven un article d'Antoni Canicio i un de la direcció del PP a les Terres de l'Ebre sobre la sorra i la calç del Pla integral de protecció del delta de l'Ebre (PIDE). Per a l'hidroeòleg es tractava de finançar obres per a fer veure que es lluitava contra la regressió i alertava que no es podia dir que no al transvasament i a la vegada parar la mà a les compensacions. Per als populars, era una qüestió de responsabilitat política per a afrontar els problemes del Delta.

SILURS PER UN TUB

Una informació del 20 de juliol alertava, a través del testimoni d'un científic del CSIC, que, si es desplegava el PHN, els silurs podrien acabar cruspint-se les espècies autòctones de la conca del Xúquer, "després de viatjar pels tubs del transvasament". El biòleg Ignació Doadrio alertava així dels perills d'interconnectar conques sense prendre mesures.

EL PLOR DE LA PUBILLA

Un dels episodis més recordats a Santa Bàrbara va ser l'acompanyament de la pubilla de festes majors a Felip Puig al conseller i pregoner de la festa pels carrers del poble, enmig de les escridassades de membres de la PDE. La pubilla va acabar plorant i els socialistes acusant CiU d'haver-la obligat a anar del braçet de Puig.

BANDERES PROHIBIDES

Un altre incident que va transcendir va ser la prohibició, per part del president convergent de l'EMD dels Muntells, Joan Benito, de penjar banderes antitransvasistes entre banda i banda d'un carrer. El jove que va haver d'entomar la prohibició va acabar posant el nus al balcó de casa seva i denunciant un "atemptat contra la llibertat d'expressió".